

RaeAnne Thayne

*Woodrose'i
mägi*

Teine raamat

RaeAnne Thyne
Woodrose Mountain
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2012 by RaeAnne Thyne
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11302015
ISBN 978-9949-25-833-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Armas lugeja!

Kõigist Hope's Crossingi inimestest, kes väärksid oma ellu kübekest lootust, on suure tõenäosusega esirinnas Brodie Thorne ja tema tütar Taryn. Taryn sai paar kuud tagasi kogu linna vapustanud autoõnnetuses raskesti kannatada ja tema tulevik näib olevat tume. Aga nagu armastavad vanemad ikka, nii keeldub ka Taryni isa Brodie alla andmast. Ta on nõus tegema ükskõik mida, et tema tütar saaks elada täisväärtuslikku elu. Selle nimel on ta nõus paluma abi isegi Evie Blanchardilt, kes on talle üdini vastumeelne.

Evie ei taha lasta end tirida tagasi füsioteraapia maailma, millest ta oli juba kord loobunud. Ta teab, millised tagajärjed võivad olla sellel, kui ta hakkab kellestki liiga palju hoolima, ja ta kardab, et Brodie ja Taryn hakkavad häirima tema rahu, mille ta oli leidnud Hope's Crossingi helmepoes töötades.

Koos oma kannatliku koera ja teiste üllatavate abilistega suudab Evie Tarynini jõuda... ja Brodieni samuti.

Minu jaoks räägib see lugu nii südamete kui kehade ravimisest, lunastusest ja andestusest ning sellest, kuidas väike pingutus ja usk aitavad ravida mineviku haavu ja lasevad meil liikuda edasi helgema tuleviku poole.

Kõike head,
RaeAnne

Kõigile õpetajatele, hooldajatele ning fusio-, tegevus- ja kõneterapeutidele, kes mängivad meie elus nii tähtsat rolli ja aitavad päevast päeva lastel end ületada. Tänan teid!

Esimene peatükk

Oli soe suveõhtu ning Hope's Crossingi majad ja hooned sädelesid puude all nagu eredavärvilised kivikesed sahtlis – särav lasuriitsinine katus siin, karneoolikarva garaaž seal, siis veel vana haigla telliste soe topaasitoon.

Evaline Blanchard seisis Woodrose'i mäe mändide vahel lookleval teerajal, toetas selja vastu suurt graniidirahnu ja vaatas alla linnale, millest oli saanud tema kodu.

Siit nägi ta armsaid vanu maju, õitemeres suplevaid aedu, kõikjal lehvivaid riigilippe. Päike oli loojumas ja sel pühapäevaõhtul oli linn võrdlemisi vaikne, kuid Evaline nägi siiski ajaloolise episkopaalkiriku ees seismas paari autot. See kirik oli olnud esimene telliskivihoone linnas ajal, kui Hope's Crossing oli olnud vaid tilluke, tosina kõrtsiga kaevanduslinnake. Evaline mõtles endamisi, et küllap peetakse kirikus pühapäevaõhtust teenistust.

Kaugemal, Kaevurite pargi juures märkas ta suuremat hulka autosid ja sagimist ning korraga meenus talle, et käimas oli kontserdisari, mis tõi iga nädal parki esinema ühe bändi, ning seekord pidi vabaõhulaval mängitama *bluegrass*'i.

Võib-olla oleks ta pidanud märke ronimise asemel minema hoopis parki kontserdile. Evalinile meeldis kaunitel suveõhtutel kontserte nautida, veeta aega sõprade ja naabrite lõbusas

seltskonnas, jagada nendega muusikaelamust ja juua kohvikus klaasike veini ning võtta sealt ehk isegi õhtusöök karbiga kaasa.

Ei, ta oli siiski teinud parema valiku. Talle meeldisid välikontserdid väga, kuid pärast kolme päeva Grand Junctioni kunstitaata, kus klientide rodu näis olevat lõputu, oli tal hädasti vaja rahu ja vaikust.

Jacques, Evaline'i hele labraduudel sirutas end igavledes metsarajal välja ja kiusas parmu, kel oli jätkunud jultumust tema pea ümber sumiseda.

“Sa ei suuda kohe kuidagi minu hingetõmbepause välja kannatada, mis?”

Viimaks halastas Jacques parmule, kui nii võib öelda, neelates tole alla, ja vaatas Evaline'i niisuguse pilguga, nagu olnuks ta omandanud äsja mingi erilise võitluskunstinipi. Ülesanne täidetud, ajas koer end oma suurtele käppadele püsti ja vaatas ootavalt Evaline'ile otsa, olles valmis trenni jätkama.

Evaline ei saanud seda koerale pahaks panna. Jacques oli kolm päeva kannatlikult müügiputkas istunud. Ta vääris korralikku ja pikka jooksuringi. Kahju ainult, et Evaline'i enda tuhara- ja säärelihased tõrkusid.

Kui Evaline oli end piisavalt kogunud, alustas ta jälle vaikset sõrki mäest üles. Lihasevalust hoolimata andis pinge iga sammuga aina rohkem järele.

Californias elades oli talle meeldinud rannas joosta, tunda näol soolast õhku ja tossutaldade all niisket liiva ning imetleda samal ajal kaunist Vaikset ookeani.

Aga siin polnud mingit ookeanivaadet. Olid vaid kõrged männid ja haavad ning puude varjus kasvavad nutka vaarikad ja kibuvitsad, mille vahel lendas aeg-ajalt eredavärvilisi mägisinilinde.

Evaline'i pea kohal polnud kosta kajakate kisa, kuid ta oli oma eluga sellest hoolimata rahul. Ookean oli talle ikka armas ja aeg-ajalt soovis ta, et saaks vedelda üksi kusagil rannas ja kuulata randuvate lainete kohinat, kuid sellest paigast siin oli saanud tema kodu.

Kes oleks osanud arvata, et üks California tüdruk suudab leida niisuguses väikeses mägisel turistilinnakeses säärase hinge- rahu?

Ta hingas sisse salveilõhna ja pinge tema õlgades andis iga sekundiga aina rohkem järele. Viimased kolm päeva olid olnud meeletud. See oli Evaline'i neljas käsitöölaad ja enne septembrit oli tal kavas veel üks. Tema hullumeelne plaan müüa Colorado suvistel laadadel enda ja teiste Helmepealaviku, tema töökoha, Hope's Crossingi helmepoe klientide tehtud ehteid, oli osutunud edukamaks, kui ta oli julgenud loota.

Kõige rohkem meeldis talle kogu asja juures see, et kõik oma ehted müüki andnud inimesed olid nõustunud annetama osa tulust Layla Parkeri mälestuseks loodud stipendiumi fondi.

Layla oli olnud Evie hea sõbranna, Maura McKnight-Parkeri tütar, kes oli aprillis traagilises liiklusõnnetuses surma saanud. See õnnetus oli Hope's Crossingit vapustanud ja linnakese rahu kõikuma löönud.

Vabaõhulaadad olid põnevad, värvikirevad, kärarikkad ja rahvarohked. Aga Evie oli võtnud laadamüügi vaid oma õlule ja see oli raske töö. Ta pidi panema üles varikatuse, asetama ehted alustele, suhtlema klientidega ja jamama krediitkaartidega. See kõik kokku oli kurnav.

Ta oli pidanud nädalavahetusel tegelema kahe vargusjuhtumiga ja neist tuleneva paberitööga. Pühapäevaõhtune jooks oli just see, mida ta vajas.

Viimaks tundis Evie oma lihaseid mõnusasti tulitavat ja pööras väsinuna rajale, mis viis tagasi linna, ning iga sammuga

tõusis tema tossutalla alt üles väike tolmupilv. Tal oli olnud pärast pikka sõitu rajale tulekuga nii kiire, et ta oli unustanud veepudeli kaasa võtta, ja korraga ei suutnud ta mõelda muust, kui suurest jahutavast veelonksust.

Nad jooksid Jacquesiga mööda Sweet Laurel Roadi alla ja möödusid väikestest vanadest puumajadest, mis olid ehitatud ajal, kui linn oli alles lapsekingades. Evie nägi Caroline Bybeed oma kauneid lilli kastmas, lai õlgkübar katmas naise traatjaid halle patse. Evie lehvitas talle, kuid ei jäänud vestlema.

Õhtune õhk lõhnas suviselt, kusagil grilliti liha, ühe maja köögis praeti sibulat, teise maja aias oli äsja niidetud muru ja kõigi nende lõhnadega segunesid ümbritsevate mägede männi- ja salveilõhn.

Selleks ajaks kui Evie jõudis peatänavale ja möödus väikestest poeketest, olles teel oma Helmepalaviku kohal asuva väikese, kahe magamistoaga korteri poole, oli tal kõht nii tühi ja väsimus nii suur, et ta ei tahtnud muud kui panna jalad paariks tunniks seinale, lugeda head raamatut ja juua tassike teed.

Helmepalavik asus kahekorruselises telliskivimajas, milles oli kunagi – ajal, kui see Colorado nurgake oli olnud tahumataute kaevurite päralt – tegutsenud linna kurikuulsaim bordell. Evie löikas läbi kõrvaltänava, mis viis poe taha, armsasse taraga piiratud aeda, ja nautis vanadelt tellistelt peegelduva päikese-loomangu magusat valgust.

Jacques haugatas, kui Evie jõudis väravani, mis viis tillukesse aeda, kuhu mahtusid vaevalt paar lillepeenart, murulapike ja Helmepalaviku töötajate puhkehetkede tarbeks mõeldud laud koos nelja tooliga. Selle laua taga tegid aeg-ajalt oma koolitoidid ka Claire Bradfordi – temast pidi peagi saama Claire McKnight – lapsed, kui nende emal oli vaja teha tööd.

Evie teadis, et peab hakkama mõtlema suurema kodu peale, et Jacquesil oleks ruumi joosta. Kui ta poe peale kolis,

polnud ta üldse plaaninud koera võtta, eriti nii suurt nagu Jacques. Ta oli mõelnud lihtsalt Jacquesile paar nädalat hoiukodu pakkuda, osutamaks nõnda teenet sõbrale, kes töötas vabatahtlikuna loomade varjupaigas. Aga ta oli sellesse suurde ja armsasse, erakordselt nunnu puudlikarvaga koera väga kiindunud.

“Pea nüüd hoogu, sa hull koer. Oled kindlasti sama suures janus kui mina. Kannata veel hetk ja ma lasen su rihma otsast vabaks.”

Evaline lükkas väravat ja tardus paigale, kui Jacques uuesti metallist toolil istuva inimese peale haugatas. Pääkesevari varjas mehe nägu ja aias istuv võõras mees pani Evie südame ärevalt värisema.

Los Angeleses oleks ta niisuguse asja peale juba pipragaasi pihku haaranud ja igaks juhuks ka hädaabinumbrile helistanud.

Siin, Hope's Crossingis muutis õhtu eel aeda ilmunud võõras mees Evie kahtlemata valvsaks, kuid päris paanikasse teda siiski ei ajanud. Veel.

Evie kissitas loojuva päikese valguses silmi ja tundis korraga ära mehe, kes pani kõik häirekellad tema sees tegema valju lärmi. Ta oleks tahtnud pigem rinda pista tosina noaga vehkiva kurjategijaga, kui seista silmitsi Brodie Thorne'iga.

“Õhtust,” ütles mees laua tagant tõustes. Tillukest aeda ääristavate lilli täis pottide vahel paistis ta pika, lihaselise ja mornina.

Jacques tiris jalutusrihma pingule – selline käitumine polnud talle omane. Evie polnud niisugust kohtumist oodanud, seepärast polnud ta jõudnud ka rihmast kõvemini kinni haarata ja see libises tal sõrmede vahelt. Jacques aga, tundes rõõmu vast leitud vabaduse üle, tormas tulistvalu võõra mehe suunas...